

Reisredactrice Harmke

Prettige vakantie

“Reken er maar op dat je minstens drie kilo aankomt,” klonk de waarschuwing vooraf. Ik was uitgenodigd de streek Emilia-Romagna in Italië te bezoeken tijdens een gastronomische rondreis. Als reisjournalist krijg je voortdurend met allerlei verleidingen te maken en in Italië liggen die eerst en vooral op culinair gebied (net als op cruiseschepen overigens). Zucht, daar gaat mijn bikinilijn, dacht ik nog, voor zover ik die al heb natuurlijk. Want nee zeggen tegen al dat lekkere eten is - laat ik voor mezelf spreken - niet eenvoudig. Elke dag kregen we een driegangenlunch voorgeschoteld, gevolgd door vaak laat op de avond een diner van vijf gangen (of zes of zeven). Wie dacht na het bord pasta aan het nagerecht te kunnen beginnen, kwam bedrogen uit. Pasta is in Italië immers meestal een soort tussengerecht. De enige geruststelling was dat het ‘mediterrane dieet’ heel gezond moet zijn. Vis, verse groenten, zongerijpte tomaten, olijfolie... En gelukkig is er in veel van de hotels waar we tijdens zo’n reis logeren wel een gym aanwezig. Als het even kan, maak ik daar dankbaar gebruik van, als ik er de puf nog voor heb tenminste.

Er zijn bij persreizen ook verleidingen van een andere soort en dat is dat het heel aantrekkelijk kan zijn de boel de boel te laten en bijvoorbeeld iets te lang te blijven luieren in die hangmat op het strand voor de deur van je cabaña. Nu ben ik daar zelf gelukkig niet zo gevoelig voor. Hoe heerlijk ‘zalig nietsdoen’ ook is, ik ben het liefst op pad. Nieuwsgierigheid is wat me drijft. Ik wil zo veel mogelijk zien van de

bestemming. Hoe meer er te ervaren en te ontdekken valt tijdens zo’n reis, hoe leuker ik het vind. Dat is maar goed ook, want de programma’s zijn vaak overvol. Geloof me, reisjournalisten doen in pakweg drie dagen waar de ‘gewone’ vakantieganger zo’n drie weken over doet. Of neem de reis naar China. Ik vloog op de stad Chengdu. Niet rechtstreeks, maar met een tussenstop. Dat had dan weer met ticketsponsering te maken. En dus kwam ik enigszins vermoeid aan bij het hotel. Denk niet dat er tijd was te wennen aan het tijdsverschil of uit te rusten van de jetlag. Er stond vrijwel direct een auto met chauffeur klaar (het was een reportage voor een high-end glossy) om me naar een eeuwenoude tempel te rijden waar een gids me alles vertelde over de Chinese geschiedenis. Geweldig

“Geloof me, reisjournalisten doen in pakweg drie dagen waar de ‘gewone’ vakantieganger zo’n drie weken over doet”

interessant natuurlijk, maar ik was wel een beetje moe. Tegelijk verheugde ik me alweer op de volgende dag: we zouden naar de panda’s gaan. Als reisredacteur krijg je bijzondere dingen te zien en word je enorm verwend. Dat is heel fijn, maar het kan ook weleens (bijna) te veel van het goede zijn. Zo was ik vorig jaar in Slovenië waar ik tijdens een wijnreis in drie dagen tijd minstens tien wijnhuizen heb bezocht. Bij elk wijnhuis kreeg ik gemiddeld tien fantastische wijnen te proeven en over elke wijn afzonderlijk kreeg ik tekst en uitleg. Vaak waren het bevlogen verhalen, maar op het laatst begon het me letterlijk en figuurlijk te duizelen. Toch is dit geen klaagzang. Integendeel! Slovenië is een prachtig land met bergen, meren en in het westen een bijna Toscaans heuvelland, zeer de moeite waard om te ontdekken dus. Sowieso voel ik me bevoorrecht dat ik op zo veel mooie plekken mag komen en zo veel verschillende mensen te spreken krijg. Dat is de charme van het reisleven. Alleen vermoed ik dat diegenen die mij steevast een ‘prettige vakantie’ wensen, niet helemaal het juiste beeld hebben. Soit! Op naar de volgende trip!